

A la porta mateix de l'hotel ja trobe un comboi militar immobilitzat pels manifestants. Han entrat molt de pressa per les gran avingudes. Els soldats estan com tancats dins els camions mentre els manifestants pugen a dalt i els increpen amb molta duresa. Són molt joves, aquests militars. Els demane de quin cos d'exèrcit són i d'on vénen, però ni tan sols poden contestar. A mi em fa la impressió que tenen molta por, que o no saben què estan fent o la situació els supera. Duen la baioneta calada, però no fan gestos agressius. Fins i tot he vist com en alguns camions els mateixos soldats s'han tancat per dins i s'han amagat.

Els manifestants han travessat un autobús al mig del carrer per tal de barrar el pas dels militars i han fet cordons humans, agafats de les mans, envoltant cadascun dels camions que el formen, una dotzena. Així eviten que no vaja ni avant ni enrere. Però són poca gent. Si vénen més camions no sé com els aturaran. Els deixe fer i arrenque a córrer cap a la plaça. Córrer per la Changan deserta per complet és una experiència tenebrosa. De sobte passen en direcció contrària uns xiquets a tota pressa que duen un company seu tot ple de sang, de la qual cosa deduïsc que els militars ja han entrat a la plaça. M'ature en sec molt estranyat i intente escoltar els trets. Però no sent res. Excepte el meu cor, que batega a tota velocitat i els crits dels xiquets que cerquen una ambulància. Torne a córrer, ara tan de pressa com puc.

Quan arribe a la plaça no han entrat encara els soldats. No sé on hi ha els trets ni si n'hi ha. Algú diu que hi ha hagut morts a darrere de la plaça, però ningú no els ha vist. A la meua vora hi ha cordons d'estudiants i de soldats que s'estan cara a cara. Explique a uns joves que he vist passar un manifestant que feia molt mala impressió i els estudiants em comencen a reclamar informacions que no estic en disposició de donar. De fet els he vist passar tan de pressa pel meu costat que no m'ha donat temps a fixar-me en res i, per molt que els irrite, passa que a mi em semblen iguals tots. O que no sóc capaç de fer una descripció acurada perquè no sé veure massa les diferències entre ells. Mentre xerràvem han sonat un parell de trets des d'algun lloc que ens han fet ajocar-nos de manera instintiva, però els soldats continuen sense entrar. Hem intentat localitzar Joanet per tal que ens porte a fer una volta a la recerca de tancs, però no apareix. Ni apareixerà.

Finalment agafem una furgoneta que hi ha a l'hotel i anem a voltar amb un company de la televisió italiana. A Dung San Huang he pujat a un camió de soldats i he intentat que algú em digués alguna cosa al micròfon. Un soldat jove i tendríssim s'ha posat a plorar amb els nervis desfets. Qui són aquestes tropes i què fan ací? A qui responen?

Passa la nit i els soldats, malgrat que els avisos es repeteixen de manera contínua pels altaveus, no fan res per entrar a la plaça. Els policies han desaparegut i els soldats ja de bon

matí formen files i es retiren també entre els aplaudiment dels estudiants. Fa un matí molt agradable i a mesura que passen les hores de la retirada dels soldats la normalitat i fins i tot l'alegria tornen a la plaça. Unes xiquetes que imagine, per les bates, que són estudiants de medicina fan volar uns estels amb molta gràcia. Tot té un to irreal fins que de sobte els motors de dos helicòpters atronen sobre la plaça. Són dos helicòpters militars armats que després de fer uns quants cercles es posicionen l'un al costat de l'altre i baixen el morro apuntant-nos clarament amb les metralladores. Ahir una formació d'helicòpters va sobrevolar la plaça llançant-hi uns pamflets que la gent estripava just quan arribaven a terra.

Aquests d'avui, però, no duen papers, precisament. Durant alguns minuts ningú no parla ni diu res. Puc sentir perfectament Márquez que està gravant amb un genoll a terra amb el company de so al seu darrere. Demana on ens amaguem. Només encerte a respondre-li: "I on collons vols que ens amaguem?" Especule sobre si van realment armats: la resposta és que sí. I a més velocitat encara especule sobre si seran capaços de disparar-nos des de l'aire. De matances n'hi ha hagut moltes, però de fetes amb helicòpters contra la pròpia població civil en una plaça, jo no en recorde cap. La por, però, em paralitza. A mi i a milers de persones que som un blanc fàcil, net i perfecte. I de sobte els helicòpters se'n van tal com havien vingut. La plaça ha quedat muda. D'això que acaben de fer, se'n diu terroritzar. Ho han aconseguit i de quina manera. Han marcat territori i ens han explicat que si deixen que això continue és perquè volen.

Un cop recuperats de l'ensurt ens adonem que hem filmat tota l'escena i que resulta hipnòtica. Així que decidisc fer una entradeta llarga explicant-ho per a després muntar-la tota seguida i enviar-la a la tele. Opte per seure en una de les baranes amb un estudiant que es diu Lian i amb el qual hem xerrat molt aquests dies. Li explique que direm el seu nom i dubta, però finalment accedeix si no diem de quina ciutat ve. Ell és de fora de Pequín, de la fornada que està donant noves ales al moviment. Ens n'anem a l'hotel, editem la peça i l'envie a Sant Cugat per l'unilateral. Quan acaba tot em quede un moment sol a la sala d'edició i m'ensorre. Per què he filmat en primer pla un d'aquest joves? Per què he dit el seu nom? Ara ja se'm fa evident que això no pot acabar bé i tinc la sensació d'haver fet un retrat per al botxí. Però ara ja no puc fer marxa enrere. Sona el telèfon. Des de la redacció de Sant Cugat ens feliciten per la peça que acabem d'enviar i m'expliquen no-se-què que TV3 no té ningú ací i està tirant de CNN. Jo juraria que havia vist algú l'altre dia, però ja no ho sé ni m'importa, d'enfadat que estic amb mi mateix. Em quede adormit arropit en un silló fins que em desperten dient que anem a sopar.

Sopem a l'hotel, amb poques ganes. M'ha vingut bé dormir així que aquesta nit podré treballar tant com calga. Tornem a seure una colla grossa de gent de diversos mitjans que pactem coordinar-nos en la feina i posar en comú els resultats. Mentre mengem baixa un Amèrica amb una guitarra elèctrica. És esquerrà i ens diu que viatja sempre amb l'instrument. És una Fender

negra i pretén endollar-la a un amplificador que hi ha al restaurant, on hi ha un entaulat amb instruments perquè a vegades fan ball. Quan ho fa, ve el cap de la sala a dissoldre'l, però ell insisteix i nosaltres comencem a fer bronca al seu favor. El pobre home s'atabala molt, però ja ha fet tard. El de la guitarra demana si algú més sap tocar. Jo deu fer deu anys que no toque en públic, però no me'n puc estar i em pose al darrere de la bateria. Un filipí agafa els teclats i una xicota crec que txeca el baix. La resta del personal aplaudeix entusiasmat i el to puja tant que entren diversos membres del personal de l'hotel amb una cara d'espant que arriba a ser divertida.

Els fem fora cap al carrer i un escocès gran com un sant pau tanca i barra la porta amb una cadira. La sala és nostra: només falta el rock. L'americà se'm gira i em pregunta què toquem. Li dic que toque el que vullga que jo ja tiraré darrere del baix. "Johnny B. Good?", que diu. Home, no és que siga el més original del món, però bo és. En un segon estem tocant i els nostres companys es tornen bojos, pugen sobre les taules i obliden qualsevol cortesia. No estic en forma, però encara no estic passat. Me n'adone que he perdut moltes facultats en deu anys. Per exemple, comet un error tan elemental com no ajustar-me el camal del pantaló i a mitja cançó els faig parar enmig de la burla generalitzada perquè el pedal del bombo m'està tornant boig. Toquem una bona estona fins que ens adonem que la direcció de l'hotel està realment empenyada i fins que algú ens recorda que ens esperen les patrulles de nit pactades mentre sopàvem. Quan baixo del cadafal, camí del cotxe de l'italià del "Corriere", agafe una cervesa que sembla que no té amo. Sue, però estic molt eufòric i he de reconèixer que feia molt temps que no se'm posava tan bé un glop...

Ens han vingut a tancar les antenes de satèl·lit i amb això sí que no hi comptàvem. Dos funcionaris del govern s'han presentat a l'hotel amb uns papers escrits només en xinès i han ordenat que paràrem d'emetre. M'ha cridat l'atenció que un d'ells tenia els cabells molt negres i l'altre molt blancs, però tots dos vestien idèntica jaqueta i la mateixa camisa. No sé si això vol dir res.

Després de llegir de manera teatral l'ordre han reclamat al cap tècnic d'Eurovisió que desconnectara les antenes, cosa que aquest ha fet en presència d'un estol de periodistes que l'hem envoltat per fer-li costat. Per la finestra he vist que el meu admirat Dan Rather encara ha aconseguit fer d'això una notícia. Els de la CBS tenen una gran parabòlica i els equips tècnics a dins una espècie de gran tenda de campanya. Rather s'hi ha posat al davant amb una espècie d'uniforme caqui, la camisa amb el coll molt obert i una enorme cara de cansat. Ha dit alguna cosa que no he pogut escoltar, s'ha girat amb cara trista cap al tècnic i aquest ha desconnectat l'emissió. He interpretat que ho estaven fent en directe i m'imagino, per això, que l'impacte sobre els teleespectadors deu haver estat important. D'això, de fer espectacle amb la notícia, els americans en saben més que ningú. Ara, però, comença una altra batalla: què fem

ací si no podem enviar imatges? Podem entrar per telèfon, ja ho he fet diverses vegades aquesta setmana, però si tot el que filmem no es pot veure quin sentit té la nostra feina. Al bar han improvisat una reunió d'urgència els caps de les diverses televisions.